

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ Nhật ngày 20/02/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 801

“NGƯỜI TA ĐOÁN MẠNG CHO TÔI ĐỀU NÓI TÔI ĐOÁN MẠNG”

Mỗi người đều có tướng mạng, có tướng thì làm quan, có tướng thì giàu sang, có tướng thì trường thọ, có tướng thì đoản mạng. Những người có tướng bần hàn thì cũng không thể giàu sang được. Hòa Thượng nói: **“Bạn giao ngân hàng cho những người có tướng bần hàn thì họ cũng làm cho ngân hàng sụp đổ”**. Hòa Thượng nói: **“Lúc tôi còn trẻ, rất nhiều Thầy tướng đoán mạng đều nói tôi không thể qua 45 tuổi. Tôi rất tin điều này vì lúc nhỏ tôi thích đi săn bắn. Cha của tôi cũng mất khi còn trẻ”**.

Cha của tôi mất năm 42 tuổi, ông bị bệnh nặng mấy năm liền, bệnh hoành hành rất khủng khiếp, lúc chết hiện tướng như ngựa quý. Bụng ông to như cái trống, tay chân cổ thì rất nhỏ. Khi chết ông bị co giật, trợn trừng mắt rất đau khổ. Lúc đó ông không biết tu, cũng không có một ngày nào ăn chay. Ông chỉ là một người nông dân tay lấm chân bùn rất chất phác nhưng không biết tu, không biết ăn chay giữ tâm thanh tịnh. Cuộc đời ông gần như không có một ngày nào ăn chay, ông không ăn chay được. Vào các ngày giỗ, Bà nội tôi đều cúng chay, nhưng Cha tôi ăn chay ở với Bà nội xong thì về nhà lại phải ăn thêm nước mắm hoặc món mặn, nếu không thì không chịu nổi. Năm 42 tuổi ông đã phải ra đi.

Người đoản mạng có nhiều lứa tuổi, có rất nhiều người chưa tới 40 tuổi, có rất nhiều người chưa tới 30 tuổi. Tôi nói để chúng ta quán chiếu chính mình nhân sanh là vô thường. Người xưa dạy chúng ta: **“Mạc dãi lão lai phương niệm Phật, cổ phần đa thị thiên niên nhân”**. (Chớ đợi đến già mới niệm Phật, mồ xưa lắm kẻ vẫn dẫu xanh). Chúng ta cứ vọng tưởng cho rằng chúng ta sống lâu lắm, tuổi chúng ta còn dài lắm, nhưng dài đến bao lâu thì không ai biết. Ai cũng cứ nghĩ mình chưa chết được, đến khi họ sắp chết thì tay chân bói rôi, cầu khẩn van xin để được sống. Lúc đó họ sinh tâm bám víu mong được sống cho nên cơ thể cứng đờ. Nếu biết mình phải chết rồi, mạng hết thì hoan hỷ niệm Phật mà ra đi.

Chúng ta nhìn vào cuộc đời của Hòa Thượng, Ngài đã làm được, đã thay đổi vận mạng, thay đổi tuổi thọ. Từ một người trong mạng không có tiền tài, trong mạng không có tuổi thọ, lúc trẻ thì ốm yếu, vậy mà sức khỏe của Ngài ngày càng cải thiện, tuổi thọ kéo dài, phước báu thì **“tâm nghĩ sự thành”**, muốn làm gì cũng được. Hòa Thượng muốn nói: Ngài có thể thay đổi vận mạng thì chúng ta đều có thể thay đổi vận mạng. Tất cả chúng ta đều có thể làm được.

Hòa Thượng nói: **“Con người vì sao mà đoản mạng? Đoản mạng là do nghiệp sát quá nặng. Có hai Mẹ con rất thích ăn hải sản tươi sống, thường đi ra hải cảng mua hải sản tươi sống. Đến lúc bà bị bệnh, bà thấy xung quanh toàn là nước. Bà nói: “Sao nước ở đâu mà nhiều vậy, giống như mình đang bơi lội!”. Chỉ mình bà nhìn thấy cảnh đó rồi bà mất. Cô con gái cũng thấy cảnh như vậy nhưng may mắn được gặp Phật pháp, được dạy cho cách bố cứu nhưng không kịp, sau đó cũng chết. Câu chuyện này cũng được đăng trên báo, nhưng không có một ai e dè, các cửa hàng hải sản vẫn rất đông”.**

Cách đây gần mười năm, tôi đi giảng ở Nha Trang. Có một nhóm Phật tử mời tôi đến khai thị cho một bà cụ bị bệnh nặng. Tôi thấy bà cụ đang nằm trên võng la hét: **“Chuột! Chuột ở đâu quá nhiều vậy!”**. Chuột cứ bâu lên người bà, chuột cắn xé người của bà, bà cứ bốc chuột ném đi. Chính mắt tôi đã chứng kiến thấy bà như vậy. Nhân quả nhiều đời đã tạo, nhưng tôi không biết bà đã tạo nghiệp gì mà phải nhận lấy quả báo như vậy. Bà tự cảm thấy, bà cứ bốc chuột ném đi nhưng mọi người đứng xung quanh không ai thấy gì hết. Chính mình tạo tội làm cho thọ mạng của chính mình bị giảm.

Hòa Thượng nói: **“Làm thế nào để chuyển đoản mạng thành trường thọ? Chỉ có Phật pháp! Phật pháp dạy chúng ta đem nghiệp lực chuyển biến thành nguyện lực thì tự tại, trường thọ”**. Chúng ta chuyển biến nghiệp lực như thế nào? Trước đây chúng ta tích cực giết hại chúng sanh, sát sanh hại vật thì bây giờ chúng ta tích cực phóng sanh, ái hộ chúng sanh, cứu giúp chúng sanh. Chúng ta không thể nói suông được!

Hàng ngày tôi lao động ngoài vườn nên khi tôi giẫm đạp, cuốc đất thì không thể tránh khỏi chúng sinh bị tổn hại. Nhưng khi thấy một chúng sinh nhỏ bé như một con kiến bị rơi vào trong nước, tôi cũng vớt nó. Khi cuốc đất thấy một đàn kiến thì tôi dừng lại chờ cho đàn kiến đi hết, ngày hôm sau tôi mới ra chỗ đó làm tiếp. Đó chính là ái hộ chúng sinh. Phật dạy chúng ta đem nghiệp lực chuyển biến thành nguyện lực.

Hòa Thượng nói: **“Lúc tôi còn nhỏ, tôi ưa thích đi săn bắn. Nghiệp sát của tôi rất nặng. Người ta đoán mạng cho tôi đều nói rằng trong mạng của tôi không có tài khố, không có quan ấn, cả đời bần tiện và đoản mạng”**. Hòa Thượng được nhiều người đoán mạng cho Hòa Thượng như vậy, thế mà Ngài hoàn toàn chuyển đổi lại.

Ngay bản thân tôi cũng vậy! Lúc nhỏ tôi rất thích sát sanh hại vật nhưng may mắn là tôi không có duyên để giết hại chúng sanh cho nên số lượng chúng sanh bị tôi giết rất ít, rất hạn chế. Tôi đi thả câu cũng chỉ thả 20 cần, khi về người ta câu được mấy kg cá còn tôi chỉ câu được vài con. Anh bạn cho tôi một ít cá để về nhà tôi không bị Bố Mẹ mắng vì đi chơi cả ngày về mà chỉ câu được vài con. Vậy thì ngày hôm sau tôi mới được đi tiếp với anh. Nhưng anh ấy đã sống cả một đời nghèo khổ rồi chết trong bệnh khổ. Hôm qua tôi nghe em trai tôi nói là anh ấy đã chết rồi. Đó là bạn thân thời niên thiếu của tôi. Anh bắt cá rất giỏi, thế mà cả một cuộc đời bần hàn. Khi tôi đi bôn ba, mỗi lần trở về tôi cũng gặp anh, một vài lần tôi cũng tặng anh tiền. Anh chỉ lớn hơn tôi 3

- 4 tuổi, đời sống rất khắc khổ, cả một đời bần tiện. Cha của anh cũng cả một đời sát sanh. Tôi không có duyên bắt được cá. Lúc nhỏ tôi rất ngưỡng mộ: “Sao họ làm cách gì mà bắt được nhiều cá đến thế!”. Cha của anh cứ 1 - 2 giờ khuya lại bơi thuyền đi. Tôi không biết ông làm cách nào mà cá cứ nhảy vào thuyền, trong thuyền để bèo lục bình nên cá đã nhảy vào thì không ra được. Khi 5 - 6 giờ sáng, ông trở về nhà đều bắt được 5 - 6 kg cá. Cả gia đình sống bằng nghề bắt cá. Người con trai cũng làm nghề đó, phát triển hơn là đi câu. Lúc nhỏ tôi rất ngưỡng mộ họ, tôi cũng theo anh đi câu nhưng chỉ đi theo một thời gian ngắn. Lần nào tôi cũng được anh cho cá mang về để khi về nhà tôi không bị la rầy. Đây là việc chính mắt tôi thấy. Tôi mới biết anh vừa mất hôm qua do bị bệnh rất nặng, không phải do Covid. Tự nhiên trong lòng tôi dấy lên một nỗi buồn vì anh là người bạn thời niên thiếu của tôi.

Tôi may mắn có Bà nội biết niệm Phật, biết ăn chay. Khi bà đi chùa, đi núi, đi đâu Bà cũng dẫn tôi đi theo. Từ lúc nhỏ tôi đã thích ăn chay cùng Bà nội. Tôi không được ăn chay xuyên suốt, lúc nhỏ ăn chay, lúc lập gia đình, lúc đi làm thì ăn mặn, nhưng sau đó không lâu tôi quay lại ăn chay tiếp. Tuy rằng cuộc đời tôi chưa có những thay đổi rõ rệt nhưng tôi cũng thấy có những thay đổi rất tích cực nhờ học theo Hòa Thượng. Hòa Thượng dạy chúng ta tích cực phóng sanh, tích cực tặng quà, bố thí cho người. Tôi vâng lời Thầy.

Hòa Thượng nói: “Có rất nhiều người đều nói với tôi rằng tôi sống không quá 45 tuổi cho nên tôi học bố thí vô úy, từ đó tôi không ăn thịt chúng sinh nữa. Tôi không những không tổn hại chúng sinh mà còn phóng sanh, biết yêu thương, không kết oán thù với tất cả chúng sinh”.

Có một lần, Hòa Thượng gặp học trò của Đại sư Chương Gia là Cam Châu Hoạt Phật. Khi đó, Ngài Cam Châu Hoạt Phật cũng đã nổi tiếng, Hòa Thượng thì còn trẻ. Ngài Cam Châu Hoạt Phật nói Hòa Thượng: “Chúng tôi sau lưng Thầy cũng nói về Thầy”. Hòa Thượng nói: “Thưa Phật gia, Phật gia đã nói gì?”. Ngài Cam Châu Hoạt Phật nói: “Chúng tôi nói Thầy là người rất thông minh, nhưng đáng tiếc không có phước báo, lại còn đoản mạng”. Hòa Thượng nói: “Tôi biết việc này. Việc này mọi người nói trước mặt tôi cũng không sao vì tôi biết rồi mà”. Ngài Cam Châu Hoạt Phật nói: “Hiện tại ông đã chuyển đổi rồi! Máy năm gần đây ông giảng Kinh thuyết pháp, công đức này rất lớn, không những ông có phước báu mà ông còn rất trường thọ”. Một năm sau thì Ngài Cam Châu Hoạt Phật vãng sanh.

Hòa Thượng nói: “Các Thầy bói tính ra đều nói tôi không sống qua 45 tuổi. Khi tôi học Phật rồi, tôi biết chính mình tội nghiệt sâu dày sẽ không thể sống qua 45 tuổi. Năm 45 tuổi, tôi chân thật bị một trận bệnh nặng trong suốt một tháng. Bác sĩ chỉ có thể trị bệnh chứ không thể trị mạng. Mạng, tuổi thọ phải do chính mình tu tạo, cải đổi”.

Bệnh chữa trị tốt rồi nhưng tuổi thọ không còn thì vẫn phải ra đi. Cho nên chỉ có tu tích phước báu, từ phước báu sẽ thay đổi vận mạng. Chính Hòa Thượng đã làm được. Thầy bói đều nói trong mạng Ngài không có

tài khó, không có quang án, cả một đời bần tiện mà lại đoán mạng. Chúng ta xem thấy Ngài có bần tiện không? Ngài có tài khó không? Tuy rằng trong tay không có tiền nhưng Ngài muốn làm được việc gì giúp ích chúng sanh đều làm được. Cả một đời không có quang án, tuy rằng không làm quan nhưng chắc chắn Ngài làm Thầy của rất nhiều người. Ngài cũng không đoán mạng, năm nay Ngài đã sống đến 97 tuổi rồi, bằng tuổi của Lão Cư Sĩ Lý Bình Nam.

Hòa Thượng nói: ***“Năm 45 tuổi tôi bị một trận bệnh rất nặng. Tôi biết chính mình thời gian đã đến rồi cho nên tôi không uống thuốc nữa, không cần cầu tìm sự sống nữa mà chỉ lo niệm Phật. Tôi biết được chính mình thọ mạng đã đến rồi cho nên đã buông xả tất cả, chỉ niệm Phật cầu sinh Tịnh Độ. Tôi niệm qua một tháng thì bệnh liền khỏi, sau đó người khỏe khoắn không còn bệnh gì nữa. Thọ mạng này của tôi là nhờ niệm Phật, nhờ hồng pháp lợi sinh mà có được”***.

Ngài một đời hồng pháp lợi sanh, bốn ba khắp nơi, công đức vô cùng lớn! Người đáng niệm Phật thì Ngài khuyên họ niệm Phật, người đáng khuyến thiện thì Ngài khuyên họ khuyến thiện. Bản thân Ngài đã làm rất nhiều việc lợi ích chúng sanh như in sách thiện, xây hơn 100 trường học, xây xong thì giao cho địa phương quản lý, Ngài không trực tiếp quản lý. Hòa Thượng không có tiền trong tay nhưng khi cần làm thì lại có tiền để làm. Ngài bảo người ta làm, mọi người đều làm theo, tiền không cần phải qua tay Ngài. Đó chính là tích công bồi đức, làm một cách hết sức tích cực. Hòa Thượng đã nói tuổi thọ Ngài có được sau 45 tuổi chính là nhờ niệm Phật, nhờ hồng pháp lợi sinh mà có được. Chúng ta rất may mắn có người làm ra biểu pháp để chúng ta học tập và hành trì một cách tích cực. Có rất nhiều người cũng đã làm được.

Hòa Thượng nói: ***“Hiện tại tôi hơn 80 tuổi rồi! Bạn xem, nguyện lực Tứ Hoàng Thệ Nguyễn, nguyện lực siêu vượt nghiệp lực, thọ mạng liền tự nhiên được kéo dài. Khi thật làm rồi thì bạn chuyển nghiệp lực thành nguyện lực, tất cả tự nhiên tự tại, tài phú tự tại, thọ mạng tự tại”***.

“Tứ Hoàng Thệ Nguyễn” là chúng sinh vô biên thệ nguyện độ, phiền não vô tận thệ nguyện đoạn, pháp môn vô lượng thệ nguyện học, Phật đạo vô thượng thệ nguyện thành. Chúng ta thực hiện hai nguyện đầu ***“chúng sanh vô biên thệ nguyện độ, phiền não vô tận thệ nguyện đoạn”***, nhưng phải thật làm chứ không phải chỉ phát nguyện suông. Có rất nhiều người chỉ phát thệ nguyện suông, chỉ đọc cho Phật nghe nhưng không thật làm.

Người xưa nói: ***“Người sống nhờ phước”***. Vậy thì chúng ta cứ tạo phước, cứ tích công bồi đức, cứ tích cực mà làm. Trong đời quá khứ chúng ta đã tạo nghiệp nhân mà chúng ta không biết, nhưng đời này chúng ta đã được học Phật. Vậy thì chúng ta phải tích cực đoạn ác tu thiện, tích cực tích công bồi đức, làm những việc cần làm để lợi ích chúng sanh. Nếu là việc lợi ích chúng sanh thì chúng ta phải tích cực mà làm. Hiện tại chúng ta may mắn, chúng ta làm Thầy Cô giáo thì cơ hội tạo phước rất lớn. Bác Hồ đã nói: ***“Vì lợi ích mười năm thì***

trồng cây, vì lợi ích trăm năm thì trồng người”. Trồng người phước báu vô cùng to lớn, phước báu không chỉ một đời mà đời này sau nữa, đời sau tốt thì chúng ta lại có thêm được phước báu. Điều này giống như *“lợi nhuận đa cấp”*. Khi một người biết xây dựng gia đình sống trong chuẩn mực giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền, sau đó họ xây dựng gia tộc của họ, nhiều người làm tốt như vậy thì phước báu tăng lên như lợi nhuận của đa cấp. Rất nhiều người hỏi tôi họ không biết làm thế nào để tu phước trong khi có biết bao nhiêu việc cần làm mà họ không thấy. Cho nên để làm được việc phước thiện thì phải có phước duyên, phải có được giáo huấn tốt thì mới có động lực thúc đẩy chúng ta làm.

Hòa Thượng nói: ***“Trong đời quá khứ của tôi không có tu phước, ngay trong đời này vẫn có thể tu bù, vẫn còn kịp. Tôi không có thọ mạng nhưng tôi không cầu thọ mạng. Tôi không có phú quý nhưng tôi không cầu phú quý, không hề cầu. Nhưng những thứ này đều là nhờ học Phật mà hoàn toàn chuyển đổi, là nhờ Phật pháp chuyển đổi lại”***.

Trong cuộc đời của Ngài, Ngài chân thật tu học rồi từ đó chân thật chuyển đổi, Ngài hoàn toàn không mong cầu. Có rất nhiều người cầu tuổi thọ, cầu khỏe mạnh sống lâu, cầu khỏe mạnh phát tài. Hòa Thượng biết mình không có thọ mạng, biết mình cả một đời bần hàn nhưng Ngài không mong cầu mà chỉ chân thật tu hành, nghe theo lời Phật dạy, tích cực bố thí tài, tích cực bố thí pháp, tích cực bố thí vô úy. Nếu Hòa Thượng không nghe lời Phật, không làm theo Phật thì chắc chắn không chuyển đổi được mà phải y theo số mạng. Tất cả Thầy bói, Thầy tướng số đều nói Ngài không sống qua được 45 tuổi, thế mà năm nay Ngài đã 97 tuổi rồi. Khi xưa, Thầy bói cũng đoán Viên Liễu Phàm không thể làm quan, cũng không thể sống lâu, không có con nhưng cuối cùng nhờ tích cực đoạn ác tu thiện, tích công bồi đức mà ông đã chuyển đổi được vận mạng, trở thành người có thọ mạng, được làm quan, sinh được hai con trai.

Hòa Thượng nói: ***“Vận mạng hoàn toàn có thể thay đổi, muốn thay đổi thì làm đúng như lời Phật dạy. Muốn có tiền tài thì bố thí tiền tài”***. Khi Hòa Thượng mới gặp Đại Sư Chương Gia, Đại Sư khuyên Hòa Thượng bố thí. Hòa Thượng nói: *“Con không có tiền, tiền ăn còn không có”*. Đại Sư Chương Gia nói: *“Vậy thì bố thí một đồng được không?”*. Hòa Thượng nói: *“Một đồng thì con có thể?”*. Ngài nhịn ăn một chút thì dư tiền ra một chút.

Bữa sáng, thay vì ăn phở thì ta ăn gói xôi, vậy là dư ra được một chút tiền. Khi đi giảng, tôi nói: *“Các cụ ra chợ, thay vì mua một cân thịt thì chỉ mua tám lạng thôi, còn dư tiền ra thì mua tôm, cá phóng sanh”*. Các cụ nói: *“Vừa ăn thịt chúng sanh vậy mà vẫn phóng sanh được sao?”*. Tôi nói: *“Ăn thịt chúng sanh mà vẫn phóng sanh thì chắc chắn tốt hơn là không làm”*. Nếu ăn thịt chúng sanh thì nên ăn những thịt họ đã làm sẵn, ăn *“tam tịnh nhục”*, không thấy giết, không nghe giết, không vì mình mà giết. Nếu chúng ta ra chợ, chỉ tay bảo người ta giết con vật đó cho mình ăn thì con vật đó sẽ oán chúng ta. Rất nhiều người thích ra chợ chỉ tay bảo người ta giết con vật đang sống. Đó là việc của họ. Nhà Phật mong Phật tử đừng sát sanh chứ không bảo chúng ta tuyệt

đói không được ăn thịt. Chính mình đừng giết hoặc đừng bảo người ta giết chúng sinh. “**Tam tịnh nhục**” là ba cách tốt nhất để hạn chế nghiệp sát của chúng ta.

Nhiều người có sở thích rất kì lạ, phải ăn đồ tươi sống, không thích ăn đồ đông lạnh. Đến khi họ mang một thân đầy bệnh rồi thì không cứu được! Lúc đó nhìn họ đáng thương nhưng không thể cứu được vì nhân quả đã hiện tiền rồi. Chúng ta may mắn học Phật rồi, trong đời này nên làm theo lời Phật dạy! Có nhiều người đã từng niệm Phật, đã từng tích cực ăn chay nhưng bây giờ đã quay trở lại ăn mặn, sống hưởng thụ. Họ cho rằng bây giờ họ nhiều tiền lắm, tiêu sài không thể hết được. Như vậy thì quá sai lầm! Hôm trước có học trò đến nói với tôi: “*Thầy biết không, bây giờ họ toàn ăn sống!*”. Tôm cá đang sống thì họ ăn luôn trong khi họ đã có nhiều năm ăn chay niệm Phật. Con người không biết sợ, cho rằng sát sanh không có tội lỗi, vậy thì trộm cắp, tà dâm, vọng ngữ cũng đều không có tội lỗi, cho nên họ phạm hết những tội lỗi này. Rất đáng sợ! Họ nghe theo bạn bè xấu, hiện tại họ làm ăn có rất nhiều tiền. Họ cho rằng nếu không hưởng thụ thì uổng phí, thiết thòi cho nên họ phạm hết. Họ biết Phật pháp rồi mà trở thành người không tin Phật pháp, không làm theo Phật pháp. Vậy thì không thể cứu!

Những người ở quê chất phác, cả một đời không biết tu, không biết làm những việc thiện nhưng một khi họ tiếp nhận, họ nghe được liền quay đầu. Vậy thì những người đó họ thành công! Phật pháp dạy chúng ta: “**Bạn lành nương cậy, Thầy tà tránh xa**”. Nếu bạn bè không chỉ lỗi, không sách tấn, không giúp chúng ta tiến tu mà còn khuyến khích chúng ta làm những việc sai thì tốt nhất chúng ta phải nên xa lánh họ. Nhân gian thường nói: “**Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng**”, gần với bạn xấu thì nhất định chúng ta cũng sẽ xấu theo họ. Chúng ta phải biết bảo vệ, biết hộ pháp cho chính mình.

Ngày trước cũng có những người học “*Đệ Tử Quy*”, họ chia sẻ rằng gặp được “*Đệ Tử Quy*” giống như bầu trời nở hoa. Họ khoe với tôi rằng: “*Ngày nào chúng con cũng nghe chuyên đề của Thầy giảng, cả nhà cùng nghe*”. Vậy mà bây giờ họ bỏ đi, thậm chí bỏ luôn niệm Phật. Cũng có rất nhiều người bỏ “*Đệ Tử Quy*” vì họ cho rằng đó là xen tạp. Hòa Thượng cả một đời nhắc đến nền tảng tu học phải bắt đầu từ hiếu kính. Họ đề xướng học theo Hòa Thượng nhưng họ chỉ lướt qua và nói: “*Ngoài câu A Di Đà Phật ra thì đều là vọng tưởng, là xen tạp*”. Hàng chục năm nay, tôi đề xướng tri ân, làm giáo dục xiển dương văn hóa truyền thống, tôi vẫn quay về học tập theo Hòa Thượng, kiên trì một câu “**A Di Đà Phật**” niệm đến cùng. Đến hôm nay chúng ta đã học được hơn 800 chuyên đề rồi, đã đi được hơn hai đoạn đường rồi, còn một đoạn sau cùng nữa.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!